

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**TRACTATVS|| DE CON-||FESSIONIBVS MA=||LEFICORVM ET
SAGA-||RVM SECVNDÒ RECOGNI||tus, & auctior redditus.||
An, & quanta fides ijs adhibenda sit?||**

Binsfeld, Peter

Avgvstae Trevirorvm

VD16 B 5530

Nona Conclusio. Alchmistæ vt plurimum etiam inuocatores Dæmonum, ita vt Alchimia sæpè sit coniuncta cum magia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41113

officere substantiæ externæ ipsius artificis siue Alchimiſtæ, quoniam ſepè ditiffimi exercitio huius artis ad ſummam miſeriam & maximã inopiam deueniunt, ſvt DD. communiter at- teſtantur. Angel. & Sylueſt. in verb. Alchimia, Baptiſta Mantuanus lib. 3. cap. 2. de patientia. Perer. & Gregor. de Valentia locis cit. Miran- dulan, vbi ſupra. & alij alibi. Vnde Albert. Brunus loco cit. teſtis eſt, quod liber ſcriptus de Alchimia à magiſtro Arnaldo de Villa No- ua, mille de pauperauerit, & Alberic. in L. i. ff. de pignorat. actio. ait. Multos vidi ad extre- mam paupertatem deductos, & nullum dita- ri. Vbi etiam ſubiungit ſe audiuiſſe à medicis, quod hæc ars noceat corporis valetudini. Huic congruum eſt, quod Ioannes XXII. in d. extrauag. vocat eos pauperes Alchimiſtas, & dicit, quod facultates exhauriant.

Nona Concluſio. Alchimiſtæ vt plu- rimum etiam ſunt inuocatores Dæmonum, ita vt Alchimia ſepè ſit coniuncta cum magia.

HANC docent Eymericus in Directorio inquisitorum. 3. part. in tit. de ſignis exte- rioribus per quæ Necromantici hæretici dig- noſcuntur, & Franciſcus Pegna in Comment. ibidem. num. 115. & in 2. part. comment. 36. Nec ſunt alieni ab hac ſententia Iuriſperiti, quan- do

do docent Alchimiam esse licitam, si fiat sine arte magica, aut alia prohibita & legibus odiosa, ut volunt Oldrad. Ioan. Andreas, Petrus Ancharanus. Ioannes ab Anania, & alij plerique in locis allegatis in prima Conclusionem. Roboratur hæc Conclusio ex L. unica, lib. 10. de Thesauris, ubi permittitur vnicuique thesaurum in proprijs locis quærere, sine sceleratis ac puniendis sacrificijs, aut alia qualibet arte legibus odiosa.

Ratio autem ab Eymerico auctore directorij, optima hæc redditur; quando quidem Alchimistæ, quando non possunt pertingere ad finem intentum, Dæmonis auxilium quærunt, inuocant & implorant, & implorando obseruant, & tacite vel expresse sacrificant. Sic Arnaldus de Villa noua, qui fuit Alchimista, magnus etiam fuit hæreticus, & Dæmonum inuocator. Annotat tamen Franciscus Pegna circa hanc Eymerici rationem, plurimum referre intelligere, à quibus Alchimia exerceatur: Nam si à Principibus tractetur, & opulentis, ac pecuniosis diuitibus, hac fortassè suspicionem, quam ei tribuit Eymericus, vacabit. Quod si à pauperibus, vel mediocriter diuitibus vsurpetur, quoniam isti maiori ex parte ad inopiam rediguntur, ad duo incommoda solent se conuertere: aut ad Dæmones inuocandos, aut ad falsam & adulterinam

rinam monetam cudendam. Imò rectè etiam ab Angelo in verbo Alchimia obseruatum est aliquando diabolica fallacia apponi, & occultè adduci verum aurum, vt Alchimistæ feruentius huic arti inuigilent. Ex his omnibus clarissimum redditur, nemini consulendum esse, vt tali arti vacet, sed potius omnibus persuadendum, vt eam, vti rem periculofam, perniciosam, & cunctis bonis odiosam detestentur. Hinc rectè se habet illud dictum à Francisco Pegna relatatum loco citato.

*Ars suspecta probis, ars ipsa inuisa quæ
multis,*

Inuisos etiam cultores efficit artis.

Mendaces, addo, multi manifestè videntur,

*Qui seipos, aliosquæ simul frustrantur
inertes,*

Dum rerum vertere species tentant.